

Zebedeus fiak (anyjának) kérése: jobboldon és baloldon ülés a királyságokban.

Miniszteri helyekre ugyan nem pályáztam életem során, de érdekes belegondolni, hogy mikor és ki mellett akartam ülni, kihez akartam közel lenni. Először is az édesanyámhoz, picit nagyobbként az édesapámhoz, később a barátomhoz, majd az erős és példaképként szolgáló nagyobb fiú/k/hoz, egy szeretett tanáromhoz, majd egy lányhoz aki éppen tetszett, majd a feleségemhez, a barátomhoz. Közben pedig keveredett, hogy éppen kihez, munkatársához, bajtársához, előadóhoz, sorstársához, sporttársához...

Ahogy telt az idő, jóval később egy másik vonulat is megjelent; távol igyekeztem valaki/k/től „ülni”, lenni: pl. egy tanártól, aki a plénum előtt kérdezett, tett próbára, vagy egy rendezvényen a gyorsabb távozás lehetősége miatt, rendezvényen, szentmisén, hogy én lássak rá a többiekre és ne a többiek énrám...

Ezzel eddig nem is lenne baj. A „jézusi miniszteri helyekkel” nehezebb a helyzet: a „mindenki szolgáinak” az elesettekhez, rászorulókhöz, ránszorulókhöz: időnket, energiánkat, áldozatunkat, javainkból igénylőkhöz, betegekhez,... kell odafordulni, odamenni. Közben még konfrontálódni is kell azokkal, akiket mindez sért. Mindez tanulandó, gyakorlandó, mert magától sokszor nem érzek rá készletét és mert a szolgálattetésre, tanúságtételre a lehetőség határtalan.

Jómagam pedig mit teszek azért, hogy énmellém is akarjanak „ülni”, az én közelségem is jó legyen?

- Jó legyen a legközelebb állóknak: házastársnak, gyerekeknek, szülőnek, családnak.
- Jó legyen barátoknak, közösségi testvéreknek.
- Jó legyen munkatársnak, sporttársnak, sorstársnak.
- Jó legyen a patronálnak, felkaroltnak, ápoltnak, szolgálatomban részesülőnek.
- Jó legyen az éppen mellettem levőnek.

Papp Gábor, Budapest